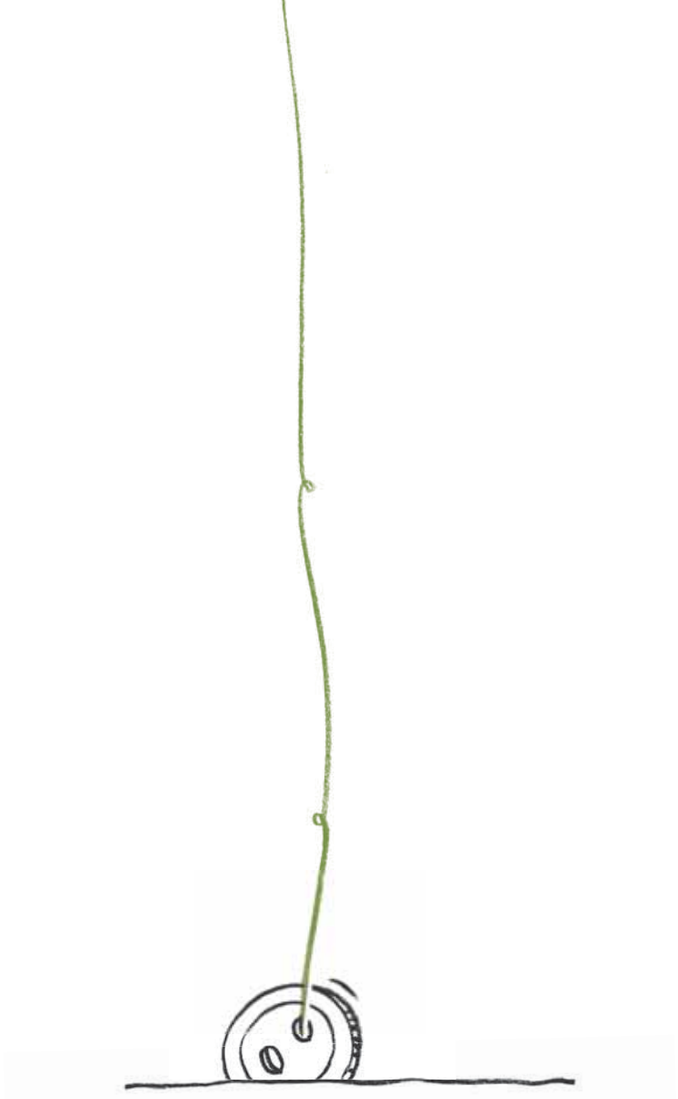
ЮЛИЯ СПИРИДОНОВА

Кръстьо

ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

В ДОЛНАТА ЗЕМЯ

ИЗДАТЕЛСТВО ФЮТ

Кръстьо – частен детектив
В ДОЛНАТА ЗЕМЯ

© Издателство „Фют“, 2024

Автор Юлия Спиридонова
Художник Албена Каменова

ISBN 978-619-270-032-4

ЮЛИЯ СПИРИДОНОВА

Кръстьо
ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ

В ДОЛНАТА ЗЕМЯ

ХУДОЖНИК АЛБЕНА КАМЕНОВА

1

1 ГЛАВА

До Коледа оставаше само една седмица. Над града валеше сняг, а във въздуха се носеше коледен мирис – на елха, на бисквитки и на съвсем нови чорапи, опаковани коледно. Дали този път щях да получа от шефа си вълнен чорапогащник? Миналата година ми подари само един крачол.

По улицата се разминавах с усмихнати хора, които мъкнеха големи пакети. Прищя ми се и аз да си купя нещичко и спрях пред магазин за домашни любимци. Винаги съм си мечтал за говорещ папагал.

Хм, говорещите папагали се оказаха неприлично скъпи. Неговорещите – също. В джоба имах няколко дребни монети и едно копче – хубаво копче, голямо и червено, с конец. Продавачката не беше любезна:

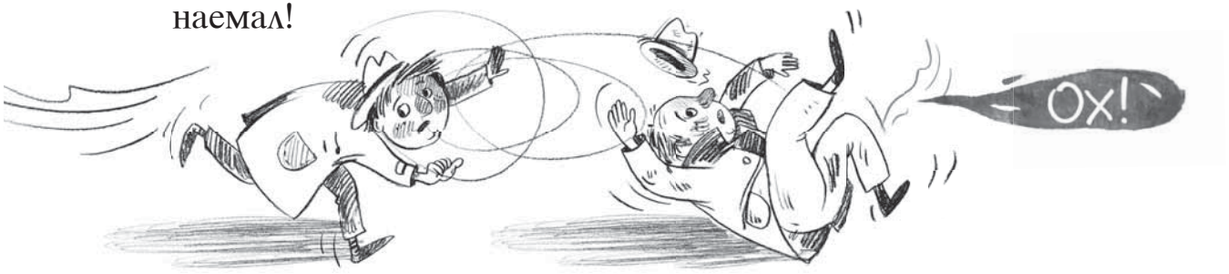
– За тези пари мога да ви продам единствено много малка бяла мишка.

Прибрах копчето в джоба, а при него пуснах и бялата мишчица. Да си правят компания.

Ето ме отново на улицата, в празнично настроение и с мишка в джоба. Тананикайки си коледни песни, не усетих кога се озовах пред кантората.

Над кантората висеше голяма табела – „Детективска агенция „Пинчертон“. Автоматичната врата се отвори, пристъпих напред и... Нещо силно ме блъсна, загубих равновесие и се пльоснах обратно на улицата.

– Уволнен си, некадърник такъв – излая шефът ми. – Кръстьо, ти си най-смотаният детектив, когото съм наемал!

Не повярвах на ушите си, но трябваше да повярвам на задните си части. Там вече започваше да ми влажнее от разтопения сняг. Уволнен!? Точно преди Коледа!? Не може да бъде.

Така е, когато шефът ти е куче.

Това съвсем не е игра на думи. Шефът ми наистина е куче, порода пинчер. Не се лъжете от милия им вид, много са проклети. Станах, изтупах шлифера си, изтърсих шапката и тръгнах по улицата. Добре, че не сложих мишлето в задния си джоб!

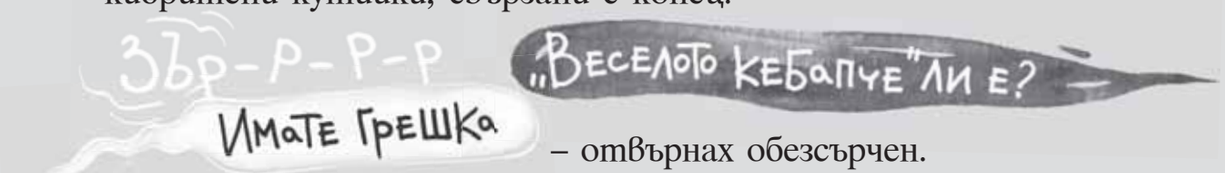
– Какво пък, крайно време е да отворя собствена детективска агенция – обявих смело на глас.

Мислят ме за муден, но този път действах бързо.

Още на другия ден вече бях нает кантора. Не беше

лоша. Виждал съм и по-гадни дупки. Естествено, никакви луксове. Имах бюро, но не и стол. Нямах и климатик. Затова си стоях облечен и чаках да звънне телефонът.

Добре де, добре. Нямах телефон. Използвах две кибритени кутийки, свързани с конец.

– отвърнах обезсърчен.

Вярно, приличах на гигантско кебапче, ама чак пък весело?

Извадих от джоба си мишката, за да ѝ се порадвам. Хм, защо мишката ми вече не е бяла? Бялото беше полепнало по джоба. Измамили са ме! Продали са ми най-обикновена сива мишка.

Мишката ме погледна с блестящите си очички, после пъргаво изтегли конец от пуловера ми. Извади от козината си две куки и... започна да плете.

Зачаках мишката да ми отговори, но тя бе твърде заета да брои бримки.

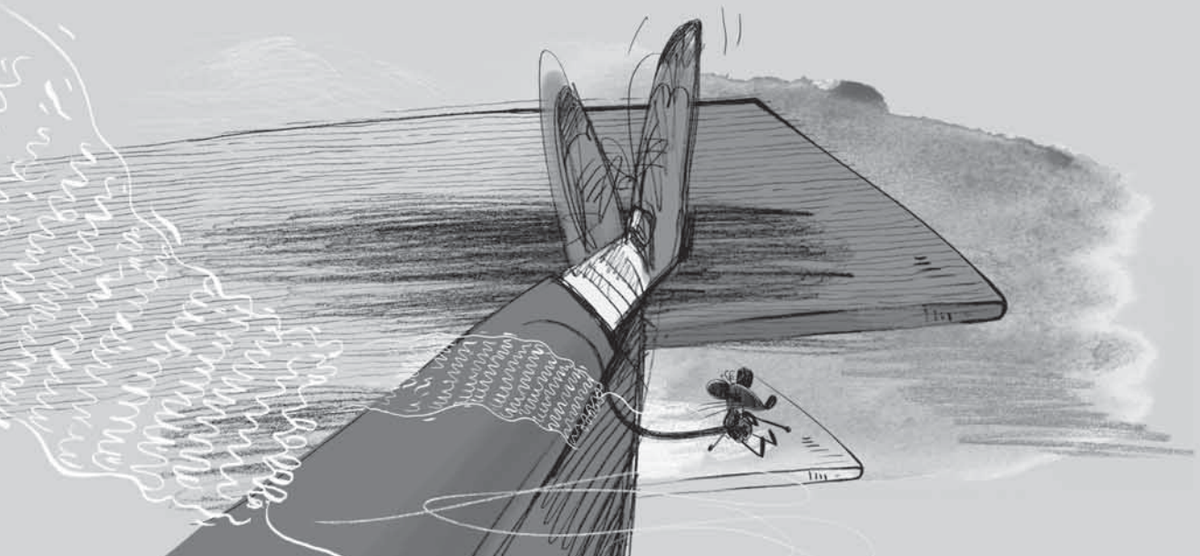
Наблюдавах я почти цял ден как седи кротко на бюрото и пъргаво плете. Вярно, пуловерът ми окъся, но пък какъв красив шал се получи!

На мишката работата ù спорѐше, за разлика от моята собствена работа. Тъкмо започнах да се отчайвам, когато пристигна първият ми клиент.

Върху напуканото стъкло на вратата се очерта женска фигура, точно като в детективските романи. Сега в стаята щеше да влезе мистериозна красавица, която щеше да ми повери ужасяваща тайна. Аз щях да разреша заплетения случай, щях да забогатея и щях да се оженя за красавицата. Знаех си, че този занаят е само за мен! Бързо скрих мишката под бюрото. Кой знае защо, красавиците никак не обичат мишки.

Вратата се открехна и аз опитах да кача краката си на бюрото. Беше невъзможно, поради липсата на стол. Легнах на пода и някак успях да кача краката си горе.

Нека изглеждам важен и зает.

От моето място виждах само ботушите на посетителката – розови, с пухчета. Детски!

В кантората беше влязло хлапе, мъкнеше голям плюшен мечок. Трябва да им се забрани на тези деца да размахват играчките си пред чуждите стъкла! Бях взел мечока за красавица...

Опитах се да се изправя с достойнство. Не се получи.

– Виж, малката, това не е магазин за бонбони. Изчезвай от тук!

Ти ли си детективът

– попита мъничето.

Аз изсумтях. Намерила на какво да си играе!

Искам да те наема

– продължи твърдо момиченцето. – Казвам се Беста. А това е Мечо.

– Добър ден! – каза Мечо с гласа на Беста.

– За какво става дума? – попитах важно.

Мишката май също искаше да чуе. Отново се качи на бюрото и продължи да плете. Беста я загледа, явно очарована. После пак се намръщи:

– Става дума за откраднатите приказки! – прошепна зловещо момиченцето.

Глупости!

– засмях се кисело. – Приказките не са нито пари, нито диаманти. Кой ще седне да краде някакви си приказки?

– Не разбираш, изчезнали са! От книжките, от телефоните, от куклення театър, от телевизора, от радиото и дори от компютърните игри...

Направих най-скептичната си физиономия.

– Разкажи ми приказка! – тропна детето с крак.

Ново двайсет! Сега пък приказки да разказвам.

Момиченцето стоеше и ме гледаше настоятелно.

Е, добре. Ще разкажа приказка. Когато бях малък, мама всяка вечер ми четеше приказки. Страхотни бяха. Примерно имаше една, ама суперска, ви казвам, за Снежната кралица. Облегнах се на бюрото и отворих уста. От нея не излезе и звук. Странно...

– Виждаш ли? – ококори се срещу мен Беста.

Нищо не виждах. Просто бях забравил приказката. По-добре да разкажа онази, за момиченцето с червената шапчица и вълка. Нея всеки я знае. Отворих уста.

Пак нищо. Приказката я нямаше!

– Ето, видя ли – извика Беста. – Всички приказки са откраднати. Искам да те наема, за да ги откриеш. Не може Коледа без приказки!

– Ти нямаш пари – казах аз. – Един професионалист не работи безплатно.

Беста изглеждаше обидена.

– Не съм си и помисляла, че ще работиш безплатно – отвърна твърдо тя. – Пари обаче наистина нямам. Имам домашни коледни курабийки.

Домашни коледни курабийки ли? Притрябвали са ми, исках да кажа, но стомахът изпревари думите ми и шумно изкъркори.

– Дай да видя – казах недоверчиво.

Беста измъкна от раницата голяма книжна кесия, пълна с най-ухаещите, най-вкусните коледни курабийки на света.

Така продадох услугите си (и душата си, както се оказа по-късно) за една кесия домашни коледни курабийки...

